

кількох податків. У Нідерландах закон сприяє зменшенню оподаткованого прибутку, отриманого в результаті економічних операцій між членами кооперативу. В Португалії існують специфічні податкові пільги для кооперативів.

Сільськогосподарська кооперація Європейського Союзу – це економічно обумовлена ідеологія виживання сільськогосподарського виробника в жорстких економічних умовах, можливість забезпечення рівноправності у бізнесі для аграріїв не залежно від розмірів, форм, видів чи напрямів господарювання. Українському аграрному сектору, як і європейському, притаманна багатокладність та дрібнотоварне виробництво. Тому, поширення кооперації в аграрному секторі економіки України має базуватися на європейських принципах демократії, прозорості та солідарності спираючись на усебічну державну підтримку.

Бібліографічні посилання:

1. Зіновчук В. В. Чи підходить Україні європейська модель сільськогосподарської кооперації? URL: http://ir.znau.edu.ua/bitstream/123456789/706/1/Cooperative_2014_09-18.pdf.
2. Малік М.Й. Проблемні питання розвитку кооперації та інтеграційних відносин в АПК / Економіка АПК. 2010. №3. С.3-9.
3. Торосян Г.А. Досвід зарубіжних країн світу у питанні розвитку та державної підтримки сільськогосподарської обслуговуючої кооперації у контексті розвитку сільських територій. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2015. № 14/4. С. 55–58.
4. Чан-хі О.С. Європейська практика оподаткування сільськогосподарських кооперативів: досвід для України. Ефективна економіка. № 11. 2016.
5. COPA: European agricultural union. URL: <https://www.copa-cogeca.eu/CopaHistory.aspx> (дата звернення: 18.04.2019).
6. AgriReCAP 2017 - The yearly review of Copa-Cogeca Secretariat work. URL: www.copa-cogeca.eu/AgriReCAP (дата звернення: 18.05.2019).

Глушко Ольга Андріївна

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Іванова Марина Іллівна

д.е.н., доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

ВИДИ ІМУНІТЕТУ ДЕРЖАВ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Завдяки глобалізації та активізації зовнішньої діяльності держав здебільшого в міжнародному праві використовується принцип імунітету держави. В міжнародному приватному праві застосування терміна імунітет держави використовують в тому випадку коли є непідлеглість однієї держави законодавству та юрисдикції іншої. Імунітет (слово запозичене з латинської мови) розуміють його як звільнення від вчинення певної дії. Імунітет має іноземна держава, її органи та майно, що належить державі. Майно іноземної держави не може піддаватися заходам примусового характеру (приклад – накладенню арешту).

Імунітет держави – це звільнення від повинності, недоторканність) – принцип міжнародного права, який полягає у звільненні іноземної держави від юрисдикції іншої держави; впливає із засад державного суверенітету [1, с. 432].

В доктрині міжнародного приватного права, як правило, виділяють п'ять основних елементів імунітету держави [2, с. 234–236]:

– судовий імунітет (юрисдикційний імунітет) – непідсудність держави суду іноземної держави. Тобто, держава не може бути притягнута до суду іншої держави як відповідач, окрім випадків чітко висловленої такою державою згоди;

– імунітет без попереднього забезпечення позову – заборона застосовувати будь-які заходи для попереднього забезпечення позову (майно держави не може бути предметом забезпечення позову);

– імунітет від примусового виконання іноземного судового рішення – заборона приймати будь-які примусові заходи із виконання судового (арбітражного) рішення будь-якими органами іноземної держави (означає, що без згоди держави не можна здійснити примусового виконання судового рішення, винесеного проти неї судом (третейським судом) іншої держави);

– імунітет власності держави – недоторканність державної власності, що знаходиться на території іноземної держави;

– імунітет угод (контрактів) держави – до контрактів, які укладаються державою і фізичною чи юридичною особою, повинно застосовуватися саме право держави, якщо немає інших домовленостей.

Також слід відмітити, що у [3, с. 23] здійснений синтез поняття судовий імунітет держави, яке включає:

1) судовий імунітет у вузькому розумінні, тобто непідсудність;

2) імунітет без попереднього забезпечення позову;

3) імунітет від примусового виконання іноземного судового рішення.

Окремо науковець виділяє імунітет власності держави та податковий імунітет.

Існують дві основоположні концепції імунітету держави, які поділяються на абсолютну та функціональну її також називають обмеженою. Надамо чітку характеристику абсолютному імунітету держави. Завдяки цьому імунітету держава має вплив в повному обсязі на будь-яку діяльність та власність держави. Виходячи з цього аналізу можемо дійти висновку що абсолютний імунітет держави ґрунтується на рівності держав, що є одним із головних принципів міжнародного права. Якщо виділяти позитивні та негативні ознаки цієї концепції, то до позитивних відноситься те, що держава в повному обсязі, з усіма його елементами, який поширюється як на будь-яку діяльність держави, так і на будь-яку власність держави. Негативними ознаками є:

– призупинення торгівельних зв'язків в зовнішньоекономічній діяльності держави;

– втрата репутації держави, що може вплинути на інвестиційну діяльність в країні.

Щодо функціональної концепції, вона виступає в правовому полі як найбільш прогресивна та надає розвиток міжнародній діяльності, оскільки держава залежно від здійснюваних функцій може брати участь у міжнародних відносинах як носій публічної влади – суверена або як учасник приватно правових відносин. Винятком є те, що держава здійснюючи свою діяльність в угодах зовнішньої торгівлі автоматично відмовляється від свого імунітету і виступає як приватна особа.

В цій концепції виділяють два її види: концепція функціонального імунітету та концепція обмеженого імунітету. Натомість функціональна концепція, яка базується на розподілі функцій держави на публічні і приватні, є складною для застосування в практиці, оскільки немає чітких критеріїв виділення, що відноситься до публічного, а що до приватного. А з цього випливає можливість вільного застосування норм іноземним судом, що становить ще один недолік такої концепції [4, с. 165]

Також слід зазначити те, що інститут імунітету держави відносять до колізійної сфери оскільки питання, пов'язані з імунітетом держави, її органів та представників, не вирішені остаточно.

Отже, актуальність теми « Види імунітету держав в міжнародному праві» має розвиток. Науковці досліджують проблематику даного інституту та надають свої обміркування. Насамперед імунітет держави в зовнішній діяльності держави є захисною оболонкою. Завдяки цьому правовому інституту можна вплинути іншій державі як з позитивної сторони, а можливо і застосувати за її неправомірні дії - санкції, що в подальшому скажуться не лише на зовнішній діяльності держави, а й на внутрішній діяльності, це більше за все стосується економічної сфери держави.

Бібліографічні посилання

1. Смолій В. А. Інститут історії України. - К.: В-во «Наукова думка», 2005. – 672 с.: іл
2. Международное частное право; под ред. Г.К. Дмитриевой; 2-е изд., перераб. и доп. – М.: 2004. – С. 257-260;
3. Цивільне право України. Загальна частина : підручник / за ред. О.В. Дзери, Н.С. Кунецової, Р.А. Майданіка. – 3-тє вид., перероб. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2010. – С. 490-491.
4. Богуславский М.М. Иммуниет государства. – М.: Изд-во ИМО, 1962. – С. 16-25.
5. Гіренко О.Т. Використання юрисдикційних імунітетів держави та її власності в цивільних угодах за її участю // Науковий вісник Дипломатичної академії України / Дипломатична академія України. – Київ, 2004. – Вип. 10, ч.2 : Зовнішня політика і дипломатія: погляд із 21 століття. – С. 119–131.

Горбаченко Олександра Володимирівна

здобувач вищої освіти

Дніпровського національного університету ім. Олеса Гончара

ДО ПИТАННЯ ЗМІСТУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ

Право власності являє собою фундамент, на якому формується правова система будь-якої країни, і Україна не є винятком. На сьогоднішній день у цивільно-правовій науці право власності розглядається у двох значеннях: в об'єктивному та суб'єктивному. Даний поділ права власності бере свій початок ще з часів римського права, проте використовується та є актуальним в багатьох країнах й до нині.

Термін «об'єктивне» означає, що юридичні норми про право власності отримали відображення у законодавстві. Тож, право власності в об'єктивному значенні означає сукупність правових норм, які встановлюють і охоплюють приналежність матеріальних благ конкретним суб'єктам, і в тому числі визначають підстави, та умови виникнення, припинення у них такого права щодо цих благ. Об'єктивне право діє незалежно від волі чи свідомості суб'єкта, оскільки виникає та діє поза ними.